

Intensitet: ett hinder för självförverkligande

Välkomna, mina käraste vänner. De gudomliga välsignelserna som strömmar i atmosfären runt omkring och inom er är en mäktig kraft, tillgänglig för er förutsatt att ni är öppna och mottagliga för den.

Självförverkligande innebär att bli medveten om denna universella, kosmiska kraft¹ som är tillgänglig vid varje tidpunkt. Det är er tragedi att vara avskuren från den här kraften, att vara omedveten eller okunnig om dess existens, eftersom att känna till den är en av förutsättningarna för att göra den tillgänglig. När du tar steget in i riket där det är möjligt att göra den här kraften tillgänglig, hamnar du i den belägenheten att du inte kan veta vad du inte har upplevt. För att överbrygga klyftan mellan tidigare erfarenhet och den tillgängliga kraften, är det därför nödvändigt att överväga den nya möjligheten. Detta är alltid det intelligenta sättet att närma sig varje nytt steg i ett vägval, oavsett om det sker inom vetenskapen eller inom andra förverkliganden av sanningen. Oftast är ni emellertid inte redo att göra detta, för ni tror felaktigt att man måste ha bestämda uppfattningar. Ni pendlar ständigt mellan ett bestämt ja och ett bestämt nej. Ingen upptäckt kan någonsin göras med den inställningen. Inställningen måste verkligen vara "Är det möjligt? Skulle det kunna vara så? Jag kommer ärligt att se efter och överväga möjligheten, med all uppriktighet och utan att dra mig undan någon ansträngning i vilken riktning som än kan visa sig vara nödvändig."

Detta kan låta som en enkel uppgift, mina vänner. Oavsett hur enkel den än egentligen är, är det en mänsklig egenhet att finna det väldigt svårt att anamma den här inställningen. Ett av hindren för att göra den universella kraften tillgänglig består därför av oförmågan att allvarligt och öppet ifrågasätta och göra sig tillgänglig för en ny sanning – oavsett hur revolutionerande den kan vara – för ett nytt perspektiv som tycks motsäga tidigare övertygelser och erfarenheter.

Detta hinder av att förneka ett faktum som är omedelbart tillgängligt – på grund av att öppenheten att titta utan förutfattade meningar saknas – är aldrig helt och hållet ett resultat av att "aldrig ha tänkt på det". När så är fallet, kommer en person direkt att inta en öppen inställning närhelst möjligheten visar sig i livet – och detta sker alltid, om och om igen. Den strikta vägran att titta

¹ Eng. "power" som också kan tolkas som makt. Övers. anm.

efter och överväga – detta att vidhålla uppfattningar som ofta inte grundar sig i faktisk och personlig erfarenhet utan endast i hörsägen – är alltid ett resultat av en personlig rädsla för att titta på jaget.

Ett annat allvarligt hinder för självförverkligandet är att ni hyser omedvetna inställningar, uppfattningar, tankar och känslor som helt strider mot era medvetna inställningar, uppfattningar, tankar och känslor. Denna bristande överensstämmelse utgör en stor blockering, då det omedvetet hysta materialets täcker över och avspärrar den kosmiska kraften. Sinnet tror att det är fördelaktigt att blockera detta material. Det kan därför inte slappna av, det kan inte inta den följsamma, orädda inställningen som är nödvändig för att vara i samklang med den kosmiska kraften. Det är därför absolut nödvändigt att ta vägen in i ditt omedvetna för att förverkliga kraften som du har inom dig. Varje falskt begrepp, varje felaktig slutsats, varje felaktig uppfattning, varje destruktiv inställning, varje negativ känsla står direkt i vägen för att den här kraften ska förverkligas.

Ni vet allt detta och vi på vår väg här arbetar flitigt. Oavsett hur engagerade ni alla är i ert arbete, är det dock lätt att förlora perspektivet som strävar efter och understryker självförverkligandets innebörd. Självförverkligande innebär, som jag nämnde, att använda kraften som ni har. Denna kraft är enorm, mina vänner.

Kraften är tvåfaldig. Den utgör en kosmisk energi och styrka som är så återupplivande och oändlig, så evig, så oförgänglig, så självupprätthållande i sin dynamik, i sin livfullhet, att ni inte ens kan drömma om vilken effekt den kan ha på individen. Hela livet måste förändras drastiskt när denna energi tillgängliggörs – inte här eller där, på grund av att man tillfälligt är öppen för kraften, utan stadigvarande genom en förändrad personlighet som inte längre odlar inställningar som hindrar kraften. Denna energi fungerar enligt sin egen inbyggda lag. Den är, som ni vet, helt opersonlig. När det råder betingelser som är förenliga med den, kommer flödet att strömma utan hinder. När betingelserna är oförenliga blockeras den. I överensstämmelse med att blockeringen avlägsnas, kommer den att börja flöda igen, ofta på ett annat sätt än vad du kanske förväntar dig. Energin flödar enligt oföränderliga, opersonliga, inbyggda lagar.

Den andra aspekten av denna kraft är dess autonoma intelligens. När ni förstår detta kan ni integreras med intelligensen och kraften. När det väl inte längre finns något omedvetet material inom dig som du är rädd för och undflyr, då är du verkligen oberoende av en auktoritet och hjälp som kommer utifrån. Ditt trängande behov av en sådan auktoritet förminskar dig, för du har allting du någonsin behöver inom dig. Om du använder denna kraft, finns det inte längre något att vara rädd för i ditt liv.

Huvudämnet för kvällens föredrag är ett specifikt hinder för att utnyttja denna kraft. Jag har inte talat om denna aspekt tidigare, förutom på ett mycket flyktigt sätt. Den är en specifik själsrörelse, ett känslomässigt klimat som jag skulle vilja beskriva. För att vara förenlig med den universella kraften, är det nödvändigt att personligheten är avslappnad i det inre och i det yttre. En sådan avslappning innebär inte att vara orörlig, inte heller att det saknas energi. Den utgör inte den falska slags avslappning som inte andas, rör sig, svarar. Tvärtom. Den expanderar och kontraherar som en andning – är rytmisk och avslappnad, enkel och samtidigt pulserande med kraft, balanserad och lugn, fridfull och dynamisk. När man försöker beskriva det, kan detta tillstånd lätt förväxlas med likgiltighet, passivitet eller slapphet. Det är inte något av detta. Men det är helt fritt från spänning som beror på rädsla, högmod och egenvilja.

I människors vanemässiga tillstånd råder en mer eller mindre spänd intensitet, som är främmande för och oförenlig med den universella kraften. Denna intensitet i sig kan som en slutlig effekt ge upphov till en yttre orörlighet, lamhet och överdriven passivitet. Dessa ytterligheter är alltid en följd av en intensitet i själsrörelsen som behöver lösas upp.

Den dualistiska inställningen till livet leder till ett typiskt missförstånd vad gäller intensitet. Det finns en idé om att ju intensivare man är, desto mer allvarig, ansvarig och fokuserad är man; omvänt, ju mindre intensiv, desto mer oansvarig, tanklös och distraherad är man. Detta stämmer inte, mina vänner. Det är i själva verket precis motsatsen. Endast när psyket är i ett flöde och inte är spänt, kan personligheten ge sin fulla uppmärksamhet åt vad det gör, tänker, känner och upplever. Detta innebär helhet, integritet, odelade motiv och odelad uppmärksamhet. Detta tillstånd kan endast uppnås när det inte finns några motstridiga krafter som delar den inre personen och därmed inte några dolda rädslor. Ju lättare det psykiska materialet flödar, desto mer energi finns tillgänglig att investera i livet och desto mindre utmattning kommer att följa när energin används. Den onaturliga spänningen och intensiteten i en persons sinnesstämning och känslor, har så mycket blivit en självklarhet att den har blivit accepterad som naturlig. Intensiteten betraktas i själva verket som det önskvärda tillståndet, där det betecknar alla de andliga kvaliteterna som jag beskrev – kvaliteter som endast kan förverkligas när psyket är "ointensivt".

Varje neurotisk inställning är ett resultat av – och resulterar i – en konstlad intensitet som halvmedvetet, avsiktligt odlas och understöds. Detta skär av dig från livsströmmen. Att denna destruktiva inställning odlas beror delvis på den dualistiska missuppfattningen som tidigare nämnts. Dess motiv består delvis av den barnsliga egna viktigheten som väntar på att avskilja sig från resten, dra uppmärksamhet till jaget genom att få allting att förefalla så viktigt. Detta är vad jag ofta kallade att dramatisera sig själv. Detta kan även ske i det inre och aldrig visas upp för andra. I den djupaste bemärkelsen är all psykisk sjukdom, all känslomässig obalans ett resultat av att själsrörelser avsiktligt intensifieras.

Detta är en mycket subtil process som endast blir möjlig att lägga märke till när man fokuserar sin uppmärksamhet på den. Ni är så vana vid ett inre spänningstillstånd att det endast är genom att upprepat fokusera med en fint inställd varseblivning som denna intensitet kan bekräftas, som då kommer att kännas som något främmande och onaturligt. Detta är det första steget mot att kunna släppa den. Det kommer att kännas som om du tar av dig en hårt åtdragen tvångströja som du en gång levde i. Du kommer att kliva ut ur den till en ny frihet som först kan kännas fylld av faror. Du kommer att känna dig utsatt utan den, bara för att lära dig att allt som du utsätts för är kosmos återupplivande livsström. Du kommer då att inse hur hindrande den här spändheten är hos dig. Dess konstlade natur skapar en oförenlighet mellan din inre personlighet och den universella kraften. Den ger upphov till en djup inbuktning i själssubstansen, som i ett friskt tillstånd inte ska vara inbuktad. Du kommer till och med att känna denna inbuktning, som är kopplad till alltför stramt hållna övertygelser, alltför intensiva och överdrivna känslor, överreaktioner liksom muskulär spändhet. Allt detta förhindrar kraftens flöde. Den universella kraften måste komma in i alla nivåer av personligheten för att den ska fungera väl. Om det mentala området är alltför intensivt i sitt stramt hållna synsätt, hindras livskraftens friska flöde. Om det finns en överklig emotionell intensitet, kan livskraften inte komma in i det emotionella området. Om det fysiska området muskulärt är spänt och stramt, kan livskraften inte komma in i det fysiska systemet. Det uppstår därmed gradvis sjukdom, förfall och fysisk död.

Ni kanske kommer ihåg att jag för några år sedan gav ett föredrag om den expansiva, restriktiva och statiska principen, som beskriver kosmos rörelser, den rytmiska andningen i allting som lever. Denna kosmiska andning kan endast finnas när det inte finns någon konstlad intensitet i systemet. När själssubstansens blir inbuktad genom en intensitet, sker det en lamslagning på alla nivåer. Det måste finnas en följsamhet på alla nivåer för att man ska vara öppen för den universella kraften. Den kan inte existera när de flödande rörelserna görs spända genom intensivt hållna åsikter, känslor och fysiska muskler, både yttre och inre. Det spelar ingen roll varifrån du börjar titta och blir medveten om din egen intensitet. Om du följer upp den, kommer du att lösa upp sammandragningen som en sådan intensitet orsaker på alla nivåer.

Missuppfattningen att intensiteten är gynnsam gäller även för njutning. Man tror, halvt medvetet, halvt omedvetet, att ju mer spänt intensiv personligheten är, desto större är njutningen.

Intensiteten förmodas med andra ord inte enbart beteckna allvar och koncentration, utan också njutning. Detta stämmer inte alls. Ju lättare och ledigare personlighetens flöde är – det kan först nästan framstå som ”obetydligt” – desto större är den kosmiska kraftens inflöde och desto mer förstärkt blir därmed njutningen. Intensiteten är en inställning som tillhör egot och förhindrar att egot kan släppas. Njutningen kan därmed inte upplevas i den utsträckning som egot håller sig fast och hindrar de ofrivilliga processerna. Den som tar sin person och livet på alltför stort allvar kan

inte ta del av det kosmiska flödet. Detta är anledningen till att det självförverkligade tillståndet, förmedlat i det mänskliga språket, ofta låter missvisande. Dess egenskaper kan så lätt förväxlas med verkligen oönskade och bristfälliga inställningar. Lättheten och frånvaron av allvar hos en självförverkligad person är dock helt annorlunda.

Låt oss sammanfatta: En avslappnad, lättsam, naturlig, odramatiserad, ointensiv personlighet är grundläggande för att se på jaget i sanning, för att ge odelad uppmärksamhet åt vadhelst det gör, för att förnya sig själv med energi så att mer kan investeras, för att vara hel i sina motiv och i sin upplevelse. Detta får inte förväxlas med den avtrubbning som är resultatet av ett dolt lager av rädsla och resignation. Det senare är dött, det förra är dynamiskt levande. Intensiteten och själssubstansens överdrivna inbuktning förväxlas också med att vara levande, medan att låta sig vara i det naturliga tillståndet först tycks framstå som att man inte hade tillräckligt med liv.

Detta gäller på mycket subtila nivåer, mina vänner; det kan inte vara lätt för er att veta vad jag talar om. Mina ord kan verka dunkla. Det är därför nödvändigt att ni lyssnar med mer än ert intellektuella öra. Vidare behöver du bli uppmärksam på dig själv, tills intensiteten i dina känslor, tankar och även i din fysiska varelse blir medveten och du börjar förnimma dess onaturlighet, känna att detta är främmande för din innersta natur.

Ett fullständigt självförverkligande bringar därför skratt och humor och frånvaro av allvar eller tyngd. Men det betecknar inte på något sätt försvagad integritet, inte heller att man närmar sig livet på ett halvhjärtat eller delat eller konfliktfyllt sätt. Tvärtom. Intensiteten jag diskuterar är alltid kopplad till en försvagad integritet, en oärlighet på någon nivå och delade motiv och delad uppmärksamhet liksom en vägran att ge sig själv helhjärtat. Allt detta skapar behovet av, så att säga, att vara intensiv. Detta är mycket viktigt att förstå, mina vänner.

Integritet, ärlighet och frånvaro av självbedrägeri i sättet som du ger av hela ditt jag i vad du än gör, förenat med lättsamhet, är de egenskaper som upprättar betingelser som är förenliga med den universella kraften. Den kosmiska kraften kan då uttrycka sig i båda dess stora aspekter. Den kan flöda och strömma genom hela ditt väsen och återuppliva alla inre och yttre organ, alla fasetter av din person. Den autonoma intelligensen kan dessutom uttrycka sig djupt inom dig, vägleda, inspirera och instruera dig tills ditt separerade ego integreras med det, så att du blir odelad och hel. Det gudomliga lever då i dig och du lever i det.

I det motsatta tillståndet, på det dualistiska planet, är människor överdrivet allvarliga, tunga och intensiva å ena sidan, medan de saknar koncentration, är delade i sina motivationer och önskningar och bedrar sig själva å andra sidan. Denna obalans måste ge vika för balans på båda sidor. Där det fanns delad riktning, måste riktningarna förenas; där det fanns motstridiga begär,

måste begärens ström förenas; där det fanns försvagad integritet och oärlighet, kanske på de djupaste dolda nivåerna, måste ärlighet upprättas fullt ut; där det fanns en ovillighet att ge av sig själv till livet, måste villigheten att investera sig själv upprättas. Samtidigt med att karaktären och personligheten riktas om på detta sätt, kommer det att bli möjligt att släppa intensiteten och bli lätt där en tyngd en gång rådde. Du behöver inte ta livet och dig själv så allvarligt, på ett sådant negativt, förtvivlande, tungt sätt. Du kan ta livet och jaget allvarligt genom den ärlighet du förlämnar båda och genom uppriktigheten i att vilja ge så mycket som du önskar ta emot. Ingenting kommer att vara så slutgiltigt, ingenting behöver kämpas för eller emot i så hög grad. Denna frånvaro av intensitet, på rätt sätt, gör den universella kraften tillgänglig, medan intensiteten som jag diskuterade är en sammandragning som avspärrar den universella kraften. Sammandragningen förväxlas då ofta med allvar, koncentration, en helhet av syfte och varande, samt passionerad njutning. Den används som ett substitut för en verklig ärlighet mot sig själv och livet, för en odelad uppmärksamhet åt varje aspekt av livet. Dessa erbjuder det ointensiva tillstånd som är så njutbart och så ständigt självförnyande.

Mina vänner, när ni kan komma till detta mycket avgörande steg i ert växande, uppmärksamma det. Långt innan ni faktiskt är i stånd att helt släppa er osunda intensitet, kommer blotta medvetenheten om och förståelsen av dess innebörd att indikera stora framsteg. I samma stund som en sådan medvetenhet upprättas, kommer en del av sammandragningen att lösgöras och fylla er med ny livsenergi.

Sammandragningen som följer av själssubstansens överdrivna spänning gör dig tillbakadragen, spänd och orörlig, oavsett hur hektiska de konstlade rörelserna kan vara. Rörelsen är en yttre kamp. Intensiteten i den yttre spändheten – oavsett om den visar sig som ryckande rörelser eller som lamslagning – förhindrar livskraftens inre krafter att röra dig.

Att förverkliga sig själv och förenas med det kosmiska flödets kraftström innebär att gå ut, att röra sig mot livet och mot andra. Det är denna utåtgående rörelse som människor är så rädda för. Man håller tillbaka, man drar ihop sig inombords – och man tror att man då är trygg. Du är också ofta omedveten om detta, för du kan ha tillägnat dig vissa manér som ger illusionen av att du är orädd för att överlämna dig till denna kraft som rör dig och förenar dig med livet och andra. Ytliga knep kan göra dig omedveten om det faktum att du egentligen inte vill visa dig själv för andra som du är, utan bara med dina masker och skyddslager på. Detta utgör inte en ärlig kontakt med en annan person. Separationen orsakar bedräglighet, eftersom den återspeglar separationen mellan det yttre och inre jaget, jaget och andra, jaget och sannfärdiga, verkliga inställningar till livet, jaget och livsprocesserna.

Den universella kraften är fullständigt trovärdig. Att misstro den är rena dårskapen, mina vänner. Allt du har anledning att misstro är din rädsla för dig själv, som bara existerar för att det fortfarande kan finnas ett eller annat område som du vill bedra dig själv om. I den utsträckning som du bestämmer dig för att inte längre göra det, kan rädslan övervinnas. Din frälsning kommer att bli funnen i dina egna kosmiska krafters förverkligande.

Ett annat hinder består av falsk godhet, som vi också skulle kunna beteckna sentimentalitet. Lätt förbisedd, beror sentimentaliteten på en kombination av två tendenser. Den ena är den inneboende och genuina önskan om att rikta sig utåt, att älska, att verkligen vara uppriktig i djupet av sitt väsen och att lita på de universella krafterna. Den andra är din rädsla med dess efterföljande oärligheter som får dig att hålla dig tillbaka i ett hårt grepp om ditt ego. Den inneboende starka längtan efter att släppa taget om det yttre jaget och överlämna sig till kosmiska, inre processer måste alltid finnas. Det innebär verkligen att älska. När rädsla, högmod och egenvilja blockerar den här riktningen, är det omöjligt att älska och den utåtriktade rörelsen inverteras. Tendensen att gå ut, tillitsfullt och kärleksfullt, kan aldrig kvävas eftersom den är en integrerad del av skapelsens natur. Den är livet självt. Du är en del av livet och måste därför tendera i samma riktning. Konflikten mellan tendensen att följa livet och rädslan för att göra det, skapar falsk godhet eller sentimentalitet. Falsk godhet uppstår när verkliga känslor blockeras. Personligheten känner sig skyldig för att hindra känslornas naturliga flöde, för att ha avtrubbat dem. De verkliga känslornas livfullhet gör den överdrivna intensiteten onödigt och den känner inte heller till några tvungna känslor – falsk godhet, sentimentalitet. Den är fri och spontan, eftersom kärlek inte har något som helst att göra med plikt. De diffusa känslorna skulle å andra sidan, om de skulle tolkas uppriktigt och uttryckas i ord, säga: ”Det är så här jag borde känna, men tyvärr kan jag inte genuint känna så.”

Falsk godhet står mer i vägen för den kosmiska kraftens förverkligande än erkännandet av att man ännu är känslolös där man skulle vilja känna, att man ännu är kärlekslös där man kanske skulle vilja älska. När dessa erkännanden väl har gjorts, är det möjligt att uttrycka önskan om att kunna känna och älska. I sentimentalitet lever man under illusionen av att man redan har uppnått detta tillstånd. Efter att sanningsenligt ha bekräftat kärlekslösheten och önskan om att älska, är nästa steg att hitta den del inom dig som säger: ”Men jag vill inte känna, jag vill inte älska.” Så länge du inte är i kontakt med den delen av dig själv, kan du inte vara i kontakt med livsprocesserna, med verkligheten, med den universella kraften, eftersom ditt motstånd mot att känna och älska utgör din nuvarande verklighet. Att förneka den nuvarande verkligheten gör det omöjligt att uppleva en större verklighet.

Om du kan fråga dig själv i denna fas av ditt arbete ”Var är jag fortfarande engagerad i en obligatorisk godhet för att jag inte vill se min vägran att ha verkliga känslor?”, då kan du fortsätta

och fråga ditt djupaste innersta jag varför du vägrar att göra det. Vad består rädslan och motviljan av? Du kan också börja observera den spändhet och intensitet som överstiger en avslappnad och naturlig uppmärksamhet, koncentration och fullhet i upplevelse. Denna intensitet känns inte alls njutbar. Den är problematisk och leder till ännu större problem inom dig och med din omgivning. Djupa, fulla känslor behöver inte vara intensiva i denna negativa bemärkelse. Bli medveten om skillnaden.

Fokusera din uppmärksamhet på de subtila variationerna – där tankar, känslor och kroppen är ansträngda, där det finns reaktioner som kanske egentligen inte är så starka som du nu får dig till att känna. Är dina känslor verkligen så intensiva? Överväg möjligheten att om de tillåts att vara i fred på sitt naturliga sätt, kanske du inte alls känner den obehagliga intensiteten kring det ena eller det andra. Är den ena eller andra övertygelsen verkligen så stark? Har du anledning att vara så övertygad? Släpp övertygelsens intensitet och överväg den möjliga motsatsen.

Bli därefter medveten om de många små, spända områdena i kroppen, intensiteten i musklerna och i hela ditt fysiska väsen. När du således fokuserar din uppmärksamhet på dessa områden, kan du kanske upptäcka en motvilja att släppa taget. Vad består den motviljan av? För att vara ointensiv behöver du ha ett visst mått av tillit till vad som pågår med dig och livet, en tillit som du inte har. Tilliten kan endast infinna sig när din tillit till dig själv blir fullt berättigad. Men även innan detta är fallet, är det av stort värde att bara lägga märke till din motvilja att slappna av och veta att spänning och intensitet utgör de omedelbara blockeringarna för självförverkligandet. Din motvilja är direkt kopplad till en motvilja att se något inom dig. Detta är i sin tur direkt ansvarigt för din misstro mot dig själv, därmed din misstro mot skaparkrafterna.

Om du observerar dessa områden, har du verkligen närmat dig självförverkligandets tröskel. Självförverkligandet kommer att bli en gradvis process, där du känner dig flödande med universum, i harmoni med det och där du kontakter den djupa intelligensen inom dig utan vilken någonting inte kan bli riktigt framgångsrikt. När denna djupa intelligens utelämnas, kan vad du än bestämmer dig för eller gör omöjliga ge tillfredsställande svar eller resultat.

När du först kontakter denna intelligens och den uppenbarar sig inom dig och du börjar se dess fullständiga visdom och totala riktighet – den odelbara, förenande principen som inte har några dualistiska konflikter mellan bra och dåligt – är det som om du hade kontaktat en främmande makt inom dig. När du gör detta allt oftare, övervinner du de ständigt minskade tvivlen kring att förbinda dig till något som du inte helt kan lita på. Integreringen mellan ditt medvetna viljemässiga jag med denna vidsträckta krafts processer som inte är viljemässiga, blir alltmer befäst. Varje steg på vägen, varje nytt övervinnande, visar för dig hur berättigad din tillit är till den. Med varje sådant steg blir du mer medveten om att denna kraft är en verklighet och att

kraften är din. Hur kan du leva i rädsla med denna skatt? Det finns inte längre några olösliga problem. Eftersom denna kraft existerar genom hela universum, existerar den i dig och i alla andra. När denna insikt verkligen genomsyrar och tränger in i hela ditt väsen och hela din förståelse, blir ett broderskap i dess verkliga bemärkelse oundvikligt. Ogillande är bara en yttlig faktor och du vet att ni alla är förenade av denna kraft. Konflikter mellan jaget och andra upphör. Du blir i hög grad unik och ändå som alla andra – i bästa möjliga bemärkelse.

Detta är vägen, mina vänner. Varje gång jag har förmånen att tala med er och hjälpa er att belysa denna väg ur en annan infallsvinkel, med ett annat beaktande, ger jag er material som ni kan välja att använda så mycket ni önskar.

Finns det några frågor i samband med detta föredrag?

FRÅGA: På något sätt, för första gången, blir jag väldigt upprörd av ditt föredrag. Jag frågar mig om det är så för att jag befinner mig nära den punkt som du talar om och stretar emot den?

SVAR: Kan du precisera vad det är som gör dig upprörd i föredraget?

FRÅGA: Det har att göra med hoppet som en människa skulle kunna ha...

SVAR: Du blir upprörd för att du ännu inte är helt redo att lita på det. Det är upprörande i en bemärkelse att man vet att dessa möjligheter existerar och ändå litar man inte på sig själv nog för att kunna gå den vägen. Detta är anledningen till att en stor del av mänskligheten våldsamt ansluter sig till hopplöshet, negativitet, till synsättet att världen är kaotisk och meningslös. Detta är lika mycket ett önsketänkande som det barnsliga hoppet om att en gudom kommer att göra din frälsning åt dig eller att du skulle kunna bli hjälpt genom att följa andras råd och auktoritet, så att den himmelska lycksaligheten stiger ned till dig i ett liv bortom detta. Att ansluta sig till en yttre tilltro, oavsett i vilken ortodox eller oortodox form den tar, inrymmer lika mycket önsketänkande som hopplöshet. Den senare säger: "Det finns inte något behov av att jag gör något – konfronterar något som är obehagligt, ändrar min personlighet eller ger upp en destruktiv inställning som jag inte vill göra mig av med – för det spelar ändå ingen roll."

Om livet är obegripligt, om det inte finns någon rim och reson, om det inte finns någon utveckling och kontinuitet hos allt som lever, då är övervinnandet av karaktärsbrister verkligen inte nödvändigt. Genom att ansluta sig till en nihilistisk livsfilosofi, kan man bekvämt dra sig undan obehagliga aspekter av att möta sig själv. Hopplösheten är därför i lika hög grad en eskapistisk önskan som hoppet om att bli omhändertagen av en annan intelligens än ens egen. I båda fallen är det möjligt att undvika att möta de mindre smickrande aspekterna som förstör idealen som man

hyser kring sig själv. Båda utgör två sidor av samma mynt: den rosafärgade framtiden i ett liv efter detta, uppnådd genom att ansluta sig till en yttre tilltro och efterleva lagar och regler som kommer utifrån, skiljer sig inte i grunden från nihilismens hopplöshet. Båda undviker det som tycks vara så svårt – att ärligt se och möta sig själv.

FRÅGA: Vad är orsaken och vem bär ansvaret för oförmågan hos majoriteten av mänskligheten att förnimma den kosmiska kraften? Är det att de flesta människor är omedvetna om den kosmiska kraften på grund av brist på utveckling?

SVAR: Ja, det är brist på utveckling, brist på medvetenhet. Vem bär då ansvaret? Varje individ själv. Sanningen som är så svår att möta för så många människor är att ingen någonsin är ansvarig för någon annan. Detta kan tyckas obegripligt sett i ljuset av vissa historiska händelser – eller sett i ljuset av ytliga beaktanden när man bedömer efter yttre framträdanden och sitter på fragmentariska sanningar – men i den slutliga och djupaste analysen är varje enskild varelse ansvarig för sig själv. Vad som än sker under loppet av ett liv erbjuder möjligheten att utvecklas och vidga medvetenheten. Det är också helt sant att ett barn i den lägsta skolklassen inte kan förstå det som en vuxen förstår. Det är alltså inte en synd när en person är oförmögen att förnimma. Det är annorlunda när någon har förmågan, men är ovillig att göra det, när en person skulle kunna utvecklas och expandera, men avsiktligt hindrar det genom onödig destruktivitet och envishet.

Mänskligheten som helhet befinner sig idag exakt där den måste vara, där den inte kan undgå att vara, för den utgör summan av alla individer, tidigare och nuvarande, som befolkar denna jord. Varje individ har möjligheten att göra varje levande sekund av livet till ett tillfälle för expansion och växande. Den som seriöst följer den här vägen kan bekräfta detta. Du kan göra vad som än händer dig till den största språngbrädan, till det bästa materialet för ett fortsatt växande, eller du kan låta det påverka dig negativt. Detta gäller inte bara för olyckliga händelser, utan lika mycket för gynnsamma händelser. De fördröjer ofta växandet lika mycket som livets trauman gör. Gynnsamma händelser kan uppmuntra lättja, stagnation och illusion. Vad du gör med allt som sker avgör huruvida det kommer att hjälpa eller hindra att perceptionen vidgas. Människor har en tendens att betrakta yttre betingelser som de avgörande faktorerna i sina liv, snarare än sina inställningar. Det är alltid ens inställning som avgör vad som är av verklig betydelse.

Kosmiska krafter kan endast bli tillgängliga genom övervinnandet av yttre svårigheter, som utgör den direkta återspeglingsen av inre hinder. När du väl ser detta och vet att du är ansvarig, befinner du på vägen mot ditt verkliga jags förverkligande – eller för att uttrycka det på ett annat sätt – de universella krafternas förverkligande.

FRÅGA: Som läkare frågar jag om det finns något sätt som den kosmiska kraften kan användas på något direkt sätt på människor genom fysiska medel, genom fysiska hjälpmedel – inte nödvändigtvis för att lösa hela problemet, utan för att hjälpa till att lindra lidandet och ge riktning. Wilhelm Reichs ackumulator, exempelvis, och vissa andra hjälpmedel som förklaras av Cayce och andra människor som arbetar med detta – utgör de verkligen försök i den riktningen?

SVAR: Ja, det är de. Dessa – och många, många andra, i många av jordens hörn som inte är offentligt kända – utgör sätt att kanalisera livskraften så att den flödar i människor där den borde och skulle kunna om inte en obalans hade ägt rum i systemet. Det är möjligt att göra livskraften mer tillgänglig för det fysiska systemet genom yttre hjälpmedel och därmed öppna möjligheten för kosmiska krafters genomträngning i inre mentala och emotionella områden. Det måste dock inses att oavsett hur mycket av den som kan göras tillgänglig genom fysiska hjälpmedel, är livskraftens essens en mental eller en andlig kraft. Dess tillgänglighet beror på mentala eller andliga inställningar. Effekten av fysiska hjälpmedel måste efter ett tag klinga av om mentaliteten inte blir förenlig med denna kosmiska krafts natur. Den kan användas fysiskt och temporärt i en viss utsträckning, men den inriktningen har en gräns.

Det bästa sättet att använda det fysiska tillvägagångssättet är att hjälpa personligheten att rikta om sig själv, vilket kan ge många den nödvändiga styrkan som de annars saknar. En förändring av personligheten gör inte att människor förlorar sin unikheter, utan gör dem snarare unikt sig själva genom att avlägsna förvrängningar, obalans, destruktivitet. Personligheten måste bli förenlig med denna kraft för att inte längre förlita sig på yttre hjälpmedel, utan ha den ständiga tillgången till denna krafts uteslagna källa djupt i sitt eget väsen. Så länge människor som arbetar från utsidan förstår detta är allting väl, för då blir de inte besvikna när effekten inte varar.

Må ni alla till fullo kunna utnyttja det jag har gett er i kväll, så att universums under – detta livets under, här och nu – kan uppenbara sig för er. Detta kommer att ske – inte genom genvägar, illusioner, önsketänkande, universallösningar, utan genom anständighet och ärlighet gentemot dig själv och ditt liv. Var välsignade, alla ni. Var i frid, var i Gud.

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-08-24